

fest õesda ehk arvata. Agga teine olli kawival mees ja sai kohhe omma nõuu petud, ütles salaja teise kõriva: „Kule! se mehhike seal wöib meile sureks õnnekõs olla; kui tedda omma fätte same, käime mëda linnu, näitame imme=poissi ja same palju rahha. Mis arvad? külame ommiti, kas saaksime tedda osta!” Läksid siis möllemad tallu=poja jure, ütlesid: „Söbr, tahhaksime seisest meest osta, mii tedda meile, mäksame head hind ja tahhame tedda ausaoste piddada!” — „Toho! — vastas poissi issa, — kas ta on waesikas, et peaksin müüma! eks ta elle minuni kallis laps, kallim kui köit mailma kuld. Minu omma tühja nõuuga!” Agga peial=pois, kui meeste tahmist kuulnud, rouuis mëda issa kube üllesse ta ölla peale ja seal räkis taasjäste: „Taat! ärra karda mind müüs! küllap tullen jälle tagasi!” ja minud veel ütles, et issa wimakso kulis ja kalli hinnaga lapse ärra andis. Meestel olli hea meel, küssisid: „Peial=pois, kuhu nüüd panneme sind istuma? kas tasku wöi pöue, — ütle isse!” — „Noh, — vastas pois, — mis minuul siis tarvis? agga kardan, et taskus on pimme ja pöues passiaw. Pange mind teine emma kubbara äre peale, seal wöin riugi käia ja köit aksju nähha! ongi hea lai kubbara äär, et

ma mahha ei kukku!” Nemmad teggid sedda, jätsid siis Jummalaga ja läksid kolmekessi ärra. Lubba pääd läks loja, widdevik tulli peale, mehhed kondisid allati ja könnelessid fest kassust, mis poissi läbbi arvassid sama. Poisil jälle ollid emma mätted ja nõnid. Ta hündis wimakso: „Kunige mehhed, nüüd tööte mind sümmapilguks mahha, tehke kermeste!” — „Olle agga paigal! — vastas mees, — ja te kubbara peale, mis tahhad, eks seal elle ennegi lindudest mönni trips nähha!” „Ei mitte! — kostis teine kubbara pealt, — kas arvate mind sigga ollema? kermete tööte mind mahha!” ja selle jures trampis emma veikeste jalgaidega mehhje pealagge. Pois olli veikene, agga ta kawivalus olli surem tedda. Sedda mehhed ei teadnud arvata, sellepärrast siis se, kes tedda kannud, wöttis tedda mahha ja panni te äre wälja peale seisma. Wälli olli hilja aega künitud agga mitte äästatud, muld paiklinud, waud sees. Sedda panneb pois täuhele, ja näh koera! hakkab kohhe wagandise sees rouuima ja vuagema ja wimakso — lipsti hire auku ja sealt hütab siis: Jummalaga nüüd, fallid issandad! nüüd wöite miina ilma minnuta! ja annan head nõu: ruttage, fest pimme tuliseb peale!” naeris veel tagga järrel. Oh sedda meestie